MESEVILÁG.

Szerkeszti: KELEMEN ANDOR.

A baba meséje.

Feje hasadt, haja kopott
Szemén is a festék,
Repedések futják össze
Kis porcellán testét.

Letört karja üregébe
Pók verte fel sátrát,
A molybogár leette már
Róla a ruhácskát.

Évek óta hevert igy a
Kamra szögletébe',
Csúfolódva mérte végig
Egy-egy kis egérke:

— Szép kisasszony meddig tart még
Ez a gyászos élet,
Haj, mikor még ránk selyemben,
Szin bársonyban nézett.

Azzal az is elsomfordált
Tovaillant nyomban
S a babácskát elfeledték
Lassan a lim-lomban.

Tegnap aztán a kis Ili
A kamrába járva
Reáakadt az elhagyott
Nagy beteg babára.

Jaj, — sikoltott, anya lelkem
Nézd csak, mit találtam
— Nekem adod? Megfürdetem
Gyöngyös aranykádban.

Megfésülöm, ezüst ruhát
Adok rája szépen,
Nem is veszünk több babácskát
Már ebben az évben.

Az árával anyus inkább
Tudod mit csinálnék?
A szomszédné puszta telkén
Nagy az inség, árnyék.

Meleg ruha, kendő kéne
Kis lánya fejére,
Hadd ne fázzék meg az árva
Hideg őszre, télre!

Andor bácsi.

Bokréta.

(Mese.)

Bokréta boci volt és ott tartották kötőféken a szérüskertben. A homloka tele volt tarka foltokkal, szép selymes volt a szőre. Hajh, sóvárkodtam, ha én egyszer azt a szép bocihátat végigsimithatnám. Bokréta azonban messze volt, mert messze volt tőlünk a szérüskert is, s csak a kutágas kávájáról kiabálhattunk, fütyürészhettünk át Bokrétának. Bokréta ilyenkor szomoruan el-elbődült, hogy attól még jobban erőt vett rajtam a nyugtalansg.

Este összeszedtem a bátorságomat és odaállitottam a szülém elé. — Édes — motyogtam el magam.

— Mi a baj, gyöngyöm?

— Beteg vagyok — kékültem, sápadoztam.

— Hol, te? — tapogattak meg.

— Haj, nem lehet azt megmutatni, — csóváltam a fejemet végtelen kétségbeeséssel. De már erre összeszaladt a ház.

— Mutasd kis aranyom — sajnálkozott az öreganyám, — hadd fuvom meg.

— Panaszold el szépen — göngyölgetett édesanyám is — hadd hallom meg, attól meggyógyul bizonyosan.

Én csak csóváltam, csavartam a fejemet tovább. No, már erre a jámbor ezüsthaju nagyapám is elrikkantotta magát: — Hejnye pernahájder, rukkolj ki vele hát, ne tartsd szörnyüködésbe az egész házat.

— A boci — sirtam el magam.

— Boci? — nyilt tágra az édesapám szeme.

— Bo-ci? — rakta elnyujtott hangon anyám csipőre a kezét.

— Bo-ci? — mordult el nagyapám is a bajusza alatt, és félkezével hajlós füzfavesszőt kezdett suhogtatni. Még a kis hugom is elkacagta magát a muzsikáló óra alatt: bo-ci-i-i!

— Ennyi a bajod? faggatott apám.

— A bocit szeretném, — feleltem elszántan — vegyék meg a bocit, ami a Zsáka Marciék szérüjében van.

— Hátha te a bocit szeretnéd fiam, én meg azt szeretném, ha a faluvégi kis akácok megnőnének. Segithetsz-e rajta?

— Én nem tudok segiteni rajta édesapám, de a bocit azért nagyon, nagyon szeretném, még ha kikapok is.

— Nem kapsz ki édes fiam, — feddett édesapám jóságisan tovább, — a bociról azonban tégy le, gyermek kezébe a könyv való, a boci nem játékszer.

Én azért egész éjjel forogtam, hánykolódtam és igen furcsákat álmodtam össze, — a bocival is, hogy hozzám jött, végignyalogatta a kezemet: Ne félj kicsi gazdám, elkisérlek a világ végére is.

Másnap édesanyám már nem tudta tovább nézni a halványkodásomat, kendőt kapott a vállaira és elment. Titokban észrevettem, hogy Zsákáék felé. Egyszer aztán künn csak nagy sivitás támadt.

— A boci — rontott be kis hugom gömbölyülő szájjal.

— Na, itt van a bocid, — örvendezett öreganyám is — most már játszhatol vele.

Kitámolyogtam, reszkető térdekkel. Csakugyan ott állt előttem egy megtermett tulok, amit mi a Zsá-

káék kertjében a kut kávájáról kis bocinak néztünk. Vastag, fekete foltok voltak a nyakán, homlokán, az öreg Zsáka és a Pista béres tartották két szarvától kemény kötél pányván. Szétfeszitette négy lábát a béresgyermekek között s mikor elbődült haragosan, hallottam, amint a Kati cseléd hátrasugta: *bika.*

Jesszus! ez nem boci, — állapitottam meg magamban, pedig a Zsákáéké! Most már mit csináljak vele?

A vén Zsákáról csurgott az izzadság. Láttam, nagy erejébe került a bika lefogása. Felém fordult s vágott a szemével:

— Fogja urfi, itt van! Tartottuk eleget. Most már az urfié, eljátszhatik vele.

Még csak az kellene — gondoltam kiszáradó szájjal és mondani akartam valamit, mert éreztem, hogy mindenkinek rajtam csöng a szeme. Édesapám a filagóriából nézett, édesanyám bizonyosan a konyha ablakából. Ha elsülyedek is, de megfogom a bikát. Hanem még előbb megpróbáltam lélegzeni egyet-kettőt, mert nagyon gyenge voltam.

— Most-most — számláltam magamban, de tovább már nem jutottam, mert valaki megelőzött.

— Boci-i-i — sikitotta a Marica hugom és baba rokolyájában odabotorkált a bika elé. A Pista béres visszarántotta a kötőféket, a Zsáka is, hanem már késő volt. A bika felbőszült a libegő rokolyácskán és Maricának rontott. Még csak annyit láttam, amint piros ruhájával elterül a porban, aztán odafutottam én is és összeestem.

*

Reggel anyám beszélte el a többit. Az öreg Zsáka az utolsó percben a bikát legáncsolta. Hozzáértő ember. Ménespásztor volt világéletében. Nem történt semmi bajunk, egyedül nekem, az ijedtségtől. Egyébként nem olyan veszedelmes jószág az a Bokréta, a boci, csak nem kellett volna tőle mindjárt megijedni.

— Na, meglátjátok, ma nem fog megijeszteni.

— Nem ám, — csókoltam meg az édesanyám kezét, — mert ugye édes, még tegnap hazaküldte?

Andor bácsi.

Rejtvények.

Városnév rejtvény.

Arad, Komárom, Sátoraljaujhely, Apahida, Sárszentiványi.

Ezeknek a városoknak a nevét ugy forgatjuk, hogy kezdőbetüikből egy megszállott magyar fejedelmi város neve kerekedjék.

Kőrös, Zimony, Ipoly, Sátoraljaujhely, Ákos, Nemere, Irén, Lajta, Igricz, Pécs.

Egy hires hadvezér neve.

Elől megy a fényeske, utána a fehérke, a szoknyája fel van kötve. Mi az?

Azok között, akik a rejtvényeket helyesen megfejtik, három szép meséskönyvet sorsolunk ki.

A junius 4-i számunkban közölt rejtvényeket helyesen fejtették meg huszonhárman, részben helyesen ketten. Jutalomban részesültek a következők: *Verő* Jusztina *Donászy* F.: Az arany szalamander c. könyvet, *Virágh* Pista *Blaskó* M.: Magyar Misi kalandja vörös világban c. könyvet, *Zikély* Misike *Hentaller* M.: Otthon nélkül, haza nélkül c. könyvet kapta. Juszti, Pisti, Misi, ha most kedvezett is nektek a szerencse, ne feledjétek, hogy a szerencse is csak a jókat, bátrakat segiti.

Megérkezett a nyár . . .

Alkony . . . A szobában egyre nő a bútorok árnya . . . mig egybe ér mind, sejtelmes félhomályba . . .

Az ablak alatt esti szellő suhan nesztelen, körülöleli a virágzó rózsafákat . . . csókjaitól illatos szirom eső hull halkan a liliommal szegett gyepszőnyegre . . .

Majd erőre kapva, beleakaszkodik fák, bokrok hajló, virágos ágaiba, kacagva hintázza magát egy pillanatig, hogy a másikban már a kerités résein forogjon át s meglóbálja a rozzant kerekes kut kisértetiesen nyikorgó, rozsdás láncát . . .

A kert ajtajánál, a kert alatt hosszu sorokban buzavirágkék iriszek bólogatnak lassan, álmodozva . . .

Leszáll az este . . . sürü fekete leple libben . . . elhal a legkisebb nesz is, feszült várakozássá merevül a csend . . .

Valami készül . . . Fü, fa, virág, mintha felfigyelne . . . mintha most érne tudássá a sejtés, pattanna ki a titkok titka . . .

Délről uj szelek jönnek, fáradt, meleg lehelletük elbágyasztja a kert virágait, dus lombok alatt maradék szirmok pergenek szét a füben.

Az ambituson nyitva felejtett ajtó csapódik . . . A felbukkanó hold gyémánt porral hinti be az utat . . .

Babylon felé, mint apró örömtüzek, lámpások gyulnak . . .

A kertek alatt most bucsuzik a Tavasz . . .

Szőke S.

Az öreg Szeged.

Mulatóhelyek és egyebek.

Irta: Cserzy Mihály. (Folytatás.)

(22.) A szegedi nép, akár az alsó, akár a középosztályt tekintjük, részint szokásból, részint tradicióból mindig *borivó* volt. Az ősfoglalkozás pedig mindig sok időt engedett az embereknek a tétlenségre, amit egyéni hajlamból is mulatozással, olykor tivornyázással kellemessé iparkodtak tenni. Az általános borkedvelésnek s korcsmábajárásnak az is oka volt, hogy sok szegedi gazdának volt már akkor is szőlője itt a kultura alá fogott homokbuckákon és lenn, a Szerémségben is. Ezek a termést nem birván házi szükségletként teljesen elfogyasztani, egy részét eladták másoknak, kik üzérkedtek vele. Egyesek fölfuvarozták Lengyelországba, Sziléziába s ott értékesitették tisztességes haszonnal, mások még korcsmát nyitottak és ott mérték el meszelyenkint, később decinkint.

Felsővároson, ahol az őslakosság nagy pénzkeresetü hajósokból, halászokból, molnárokból és gazdálkodókból került ki, számra nézve a legtöbb korcsma volt. A Maros-utcában például — mely összekötő ut volt Szeged és Tápé között, továbbá kompjárás réven a torontáli községek között — alig volt ház, ahol korcsma ne lett volna. Igy az elején egymás mellett volt a három *Kátai* korcsma, átellenben a *Kiskaszinó*, mellette a *„volt kaszinó"*. Azután sorba egymásután a hires szépségü *Biacsi* Rozi, ahol a vizimolnárok mulattak és meszely-számra itták a feketekávét. *Szabó* Jóskának a *Hajóhoz* cimzett korcsmája, akinek igen ügyes felesége, a törzsvendégek által becézett „sógor asszony", hires konyhát tartott. Pom-